

Obnovit Spolektiv bylo šťastné rozhodnutí, říká kapelník

V pražském Divadle Gong vystoupí 20. října skupina Spolektiv, která poprvé zaujala folkové publikum na přelomu 80. a 90. let a po osmiletém úspěšném období se na dlouho odmlčela. Jak říká její zakladatel Jaroslav Hnízdil, všichni se však před rokem vrátili plni energie, s velkou potřebou skládat vlastní písně a s obrovskou chutí znovu hrát.

čtvrtek 15. října 2015, 12:40

Jaroslav Hnízdil

FOTO: Spolektiv, [Právo](#)

Tvorba jihočeské kapely Spolektiv byla a je charakteristická poetickými texty, používáním převážně akustických nástrojů a bohatých aranží a přesahy k rocku. Ve svých počátcích tím získávala nejen pozornost publika v klubech a na festivalech, jako byly Porta, Zahrada, Prázdniny v Telči nebo Folková růže, ale i různá ocenění v soutěžích – tím nejvyšším byla celostátní interpretační Porta v roce 1993.

První album ...a ticho v sobě, natočené jen o rok později, se však na dlouho stalo vrcholem

její činnosti. Hned v následujícím roce se totiž s posluchači na čas rozloučila, načež se přestávka původně plánovaná jen po dobu mateřské dovolené zpěvačky Renaty Švecové protáhla na osmnáct let.

Loni se však Spolektiv náhle opět objevil a navázal tam, kde skončil: obnovil část původního repertoáru, začal skládat nové písně a s potěšením zjistil, že publikum na něj nezapomnělo. Od té doby opět vystupuje, například na Letním Slunowratu v Táboře, Folkové růži v Jindřichově Hradci, na hradech Roštejn a Lipnice, a k slyšení byl letos dokonce i v České televizi. Při jarních dnech otevřených dveří nahrával v Praze na Kavčích horách přímo před návštěvníky.

Osmnáctiletá přestávka je v životě kapely asi dost unikátní případ. Proč jste se po takové době rozhodli vrátit?

Je neuvěřitelné, jak dlouho nám trvalo, než jsme si uvědomili, jak se vzájemně potřebujeme a jak potřebujeme tvořit. Unikátní to tedy opravdu je a publikum teď může posoudit, jestli nám šlo o zápis do Guinnessovy knihy rekordů, nebo máme dlouhé vedení. Nejspíš to ale spočívá v tom, že nás 90. léta zavála díky společenským změnám různými směry, založili jsme rodiny a pohltily nás povinnosti.

Vrátit se po takové době, to chce pořádný impuls. Pracovní život je sice neustále intenzivní, ale děti nezadržitelně dospívají, hrozí syndrom prázdného hnízda...

Teď úplně nechci mluvit za ostatní členy Spolektivu, ale pro mě má možnost opět dělat takovou muziku, kterou cítím a je mým snem, nepojmenovatelnou sílu. V minulých letech jsem sice něco zkoušel v jiných uskupeních, ale nebylo to úplně to pravé. Moje manželka pak jednou vycítila, že se se mnou něco děje. Ona mě přivedla k tomu, abych oslovil ostatní bývalé členy Spolektivu. Ona nejlíp ví, jak moc je pro mě tahle kapela srdeční záležitostí. A my se díky tomu v listopadu 2013 domluvili, že Spolektiv obnovíme.

Neuvažovali jste o tom už dřív?

O návratu určitě někdo z nás uvažoval už předtím. Možná ale chyběla odvaha, možná jsme se bránili zklamání z odmítnutí, možná k tomu nedošlo jen kvůli jiným starostem. Teď to možná vypadá i tak, že jsme si se zavazanýma očima na dlouho poschovávali své štěstí. Už je to ale za námi.

Co od návratu Spolektivu očekáváte?

Odpovím zase jen za sebe – hlavně pohodu, spoustu tvůrčích nápadů a řadu dalších nových písní, které nás budou bavit. A když se tohle podaří, tak přijde divák, který nám bude věřit a bude se bavit společně s námi.

Co vás vlastně kdysi přimělo kapelu rozpustit? Vždyť jste začínali být úspěšní, měli jste početné publikum, a jak se teď po osmnácti letech ukazuje, velmi stále, což je taky neobvyklé štěstí. Takže jste byli po všech stránkách „šťastná“ a slibná kapela plná dobrých muzikantů – a najednou přišel konec. Začalo vás

to umělecky táhnout každého jinam, nebo co se to s vámi tenkrát během té přestávky vlastně stalo?

K rozpuštění kapely přispělo několik okolností. V té době, tj. roku 1995, zjevná tvůrčí krize a chybějící vize. Zakládali jsme rodiny a startovali své profesní životy. Ocitli jsme se na té pověstné životní křižovatce, a to všichni členové kapely. Fungovali jsme z podstaty, a navíc jsme úplně neuměli pracovat s vydaným CD ...a ticho v sobě. Ne že bychom si na sklonku roku 1995 lezli na nervy, ale názorově jsme tápali, takže nás svým způsobem těhotenství zpěvačky vysvobodilo a přimělo k vyhlášení přestávky. Že potrvá osmnáct let, to nás tenkrát opravdu nenapadlo.

Spolektiv
FOTO: Spolektiv

Teď vidíme, že naše publikum existuje, je stále stálé, a navíc je obohaceno o potomky, kteří s nimi chodí na naše koncerty. To nás utvrzuje v tom, že návrat bylo správné a šťastné rozhodnutí. Obnovení kapely nám toho přináší mnohem víc, než nás vůbec napadlo.

Jestli nás to během přestávky někam umělecky táhlo, teď není podstatné. Podstatné je to, že zase fungujeme jako Spolektiv. Je v něm zase ta správná tvůrčí i hráčská chemie. A je to mnohem silnější než kdysi. Napadá mě ještě toto. Před lety jsme si patrně nevážili toho, co jsme uměli a dokázali. Teď to víme a musíme si to chránit. To je to hlavní, co se během přestávky stalo.

Podařilo se vám vrátit se v téměř totožné sestavě.

Začnete spolupracovat i s textařkou Alenou Kronikovou, která byla vedle členů kapely významnou autorkou?

V původní sestavě úplně nejsme, v jistém úhlu pohledu ale ano. Ze starého Spolektivu jsme zůstali čtyři – Renata Švecová, Martin Jančura, Tonda Vidlák a já. Novým členem je baskytarista Jirka Regásek. Náš bývalý houslista Lukáš Holec však s námi příležitostně hostuje a bývalý baskytarista Zdeněk Zajíček se zázračně změnil v jednoho z textařů Spolektivu. Spolupracujeme ale i s jinými textaři. Nesmírně nás těší spolupráce s Vlastou Duškovou a s Lubošem Klejnu.

S Alenou Kronikovou-Stead jsme ve spojení. Žije s rodinou v Anglii a má tvůrčí pauzu, stejně jako jsme ji měli my. Ale těšíme se, že se díky našemu návratu také rozepíše.

Všichni jste se v mezidobí v nějaké formě hudbě věnovali, ale přece jen, téměř dvě desítky let jste spolu nehráli a to je hodně dlouhá doba. Jak se vám navazuje v nové tvorbě? Rozumíte si jako muzikanti i autoři stále stejně dobře, nebo se musíte hledat?

Zdá se mi, jako by ta dlouhá přestávka snad ani nebyla. Těší mě, jak jsme stejní. Jen jsme zkušenější a starší. Až toho zároveň i mrazí. Je až neuvěřitelné, jak se rádi vídáme a jak se intenzívně připravujeme. A jak rádi vymýšlíme nové věci. Za rok jsme připravili devatenáct nových skladeb. Jako autoři i jako muzikanti si rozumíme si skvěle.

Zajímavé je i to, že mezi písněmi z dob vysokoškolských studií a těmi, co vznikají nyní, je rozdíl. Současné písně jsou přímočařejší, přičemž nepostrádají hráčskou náročnost a posluchačsky tolik potřebné kontrasty, kterými se od ostatních hudebních skupin odlišujeme. A při tom jsme stále Spolektiv plný energie a zajímavých hudebních nápadů. Tedy podle mě.

Skvělé je, že na vzniku nových písní děláme tři. Martin se v písničkách drží spíše poetiky, Tonda nás pak pěkně honí v neotřelých harmoniích a já přináším spíše rockovou náladu. A celá kapela pak společně písně aranžuje. A to je pak hledání, ale takové to správné tvůrčí hledání, žádné tápání!

Na některých koncertech s vámi už vystoupily jako hosté i vaše dorůstající děti. Bylo to jen výjimečné zpestření, nebo by se z toho mohlo časem vyvinout něco víc?

Jaké fanoušky máme ve svých dětech, tak to nám může kdekdo závidět. Je naprosto odzbrojující, jak nám fandí. Oni nás zatím znali jinak. A teď? Vidí u nás opět nalezenou energii a nechávají se jí strhnout. Jsou to také skvělí hudební parťáci. A co se z toho časem vyvine? Nechte se překvapit.

S čím vystoupíte 20. října v pražském Divadle Gong?

Tenhle koncert je pro nás velká výzva. Kromě několika našich starších písní totiž zahrajeme před pražským publikem zbrusu nový repertoár. Včetně několika premiérových novinek. A věřte, bude to nadupaný koncert!

Eva Zajíčková, Právo